

MAANMITTARIEN LEHTÄÄ

110 vuotta

Jürgen Grönfors

Lehden nimi ja koko

Lehden nimeksi tuli aluksi *Suomen Maanmittari-Yhdistyksen Aikakauskirja*. Vuonna 1950 muuttui nimeksi *Maanmittausinsinöörin Liiton Aikakauskirja*, jonka lyhenteenä alettiin käyttää MILA-nimitystä myös seuraavan nimenmuutoksen jälkeen, kun nimi muutettiin vuonna 1954 *Maanmittausinsinööriksi*.

Taloudellisten ja levikillisten syiden takia solmittiin 1970-luvun alkupuolella lehden julkaisemisesta yhteistyösopimus *Maanmittausinsinöörin Liiton, Maanmittausteknikoiden Liiton ja Suomen Kartoittajayhdistyksen* kesken ja nimeksi tuli vuodesta 1975 lukien *Maankäyttö, maanmittausalan aikakauskirja*. Jatko-osa on pudonnut omia aikojaan pois ja nimi on kannessa nykyisin vain *Maankäyttö*.

Lehden koko oli alkujaan B5 mutta muutettiin STS:n tullessa tuottajaksi A4:ksi vuonna 1966. Tästä tuli jonkin verran hankauksia muiden pohjoismai-

den kanssa pohjoismaisia numeroita toimitettaessa, koska muiden pohjoismaiden maanmittarilehtien koko oli edelleen tämä B5. Nyt näyttävät ruotsalaiset lehtijärjestelyjensä seurauksena myös siirtyneen A4-kokoon.

Lehden toimittaminen

Lehteä on historiansa aikana toimitettu monella tavalla. Sisällöstä on suuri osa ollut luonnollisesti ammattijuttuja, jotka alkuajoina olivat jakopainotteisia asioita. Mutta myös keskustelua ja kritiikkiä on ollut runsain mitoin. Tämä ei ole aina kaikkia miellyttänyt, koska mm. keskusvirasto oli jo 1900-luvun alussa niin kriittisesti suhtautunut avustushakemukseen. 1910-luvulla pääsi toimituskunta jopa raastupaan asti, vaikka siitä ei seurannut sen vakavampaa. Tämän kirjoittajan toimittaja-aikanakin tuli joitakin närkästyneitä kirjoituksia, joita toimituskunta joutui ruotimaan.

Taloudelliset vaikeudet ovat aina seuranneet lehteä, minkä takia lehden toimitaminen on ollut pääasiassa toimittajien korvaamattoman uutteruuden varassa. Jossain vaiheessa on valtionapu pudonnut pois. Vuosina 1965–1970 oli lehti *Suomen Teknillisen Seuran (STS)* tuottamana, mutta rationalisoitiin sieltä pois *Maanmittausinsinöörin Liiton* harteille takaisin. Vuonna 1974 saatiin sitten maanmittausteknikot ja kartoittajat mukaan, mikä on ollut kovin hyvä. Samalla lehti on muuttunut järjestölehddestä enemmän maanmittausalan yleisjulkaisun suuntaan.

Kirjapainoalan kehittyminen ja automaattinen tekstin- ja kuvankäsittely ovat luonnollisesti vähitellen luoneet paremmat edellytykset tuottaa yhä laadukkaampaa lehteä.

Lehteä on kuitenkin sinnikkäästi toimitettu ja viety eteenpäin Suomen vaikeidenkin vuosien aikana. **F. O. Immell** toteaa yhdistyksen 50-vuotishistoriikin

- A. Seppälä 1949–1950 (Pori)
- E. Salonen 1950–1951
- V. Niskanen 1951–1957
- T. Suortti 1958
- E. Uusitalo 1959–1962
- V. Puhalainen 1963–1964, 1971–1972 (Turku)

- A. Wiiala 1965–1970 (STS-kausi)
- J. Grönfors 1973–1982
- P. Lehtonen 1983–1989
- S. Teerimo 1990–1991
- M. Villikka 1991
- V. Lievonon 1992–1993
- J. Sirkjärvi 1994–1995

- M. Villikka 1995–2000
- P. Lehtonen 2000–

Useat edellä luetellut päätoimittajat ovat toimineet myös yhdistyksen puheenjohtajina.

Kuva: Kirsi Mäkinen

maan- käyttö

4/2002

Maankäyttö-lehti syntyy monien henkilöiden yhteistyönä. Tässä lehden taitosta vastaavat Arto Tenkanen ja Jaana Jäntti sekä päätoimittaja Pekka Lehtonen pohtimassa lukijan kädessä olevaa numeroa.

linen lehtemme on erinomainen maanmittarien käyntikortti ja sitä lukevat muutkin kuin me itse. Näin on hyvä, näin pitääkin olla ja näin toivottavasti jatkuu.

Kaikista viestintävälineiden kehityksistä huolimatta on toistaiseksi edelleen painettu julkaisu pitänyt pintansa. Kehitys tuo kuitenkin uusia mahdollisuuksia ja niitä on syytä seurata. Mutta ilman sisältöä ei ole mitään viestitettävää. Me kaikki olemme toivottavasti sekä lähettäjiä että vastaanottajia.

**Kirjoittaja on Helsingin kaupungingeodeetti ja aikanaan Maankäyttö-lehden päätoimittaja.
Sähköposti:
jurgen.gronfors@hel.fi.**

muisteloissaan mm. että yhdistys ja aikakauskirja tekivät ammattikunnalle mahdollisuuden saada äänensä kuuluviin ja toivomiansa parannuksia alkuunpannuksi ja toteutetuksikin.

Ennen 1970-lukua käynnistyi myös pohjoismaisten maanmittarien ammattilehtien välinen yhteistoiminta. Päätoimittajat ovat mukana pohjoismaisissa tapaamisissa ja vuosittain toimittaa kukin maa ns. pohjoismaisen numeron, johon laaditaan kunkin maan tilanneraportti.

Lehden olemassaolon tarkoitus

Kuten edellä on tullut ilmi, on maanmittariyhdistysten ja niihin kuuluvan julkaisun olemassaolo erinomaisen tärkeää ammattikunnan identiteetille. Ammattikuntamme on pieni ja työvaltaisen ammattialan takia ei suuria rahoja ole liikkeellä. Jos ammattikunta haluaa yhä kovemmassa kilpailuyhteiskunnassa pysyä pinnalla on sen pidettävä yhtä. Ammatin hoidon kannalta on tarpeellista yhteisten tapaamisten ja kirjoitusten

muodossa vaihtaa kokemuksia. Maanmittaus on kuitenkin sellainen erikoisammattiala, etteivät sen käytännön tehtäviä juuri muut ymmärrä saatika sitten olisi niistä erityisen kiinnostuneita. On kiva puhua ammatillista munkkilatinaa sellaisten kanssa, jotka sitä ymmärtävät.

Nykyinen varsin näyttävä ja monipuol-

LÄHTEET

- P. Kokkonen: Piirteitä yhdistyksemme ja aikakauskirjamme 50-vuotistaipaleelta. Suomen Maanmittari-Yhdistyksen Aikakauskirja N:o 5-7. 1941
- J. Ahonen: Suomen maanmittariyhdistyksen talous. Suomen Maanmittari-Yhdistyksen Aikakauskirja N:o 5-7. 1941
- F. O. Immell: 60-vuotiselta taipaleelta. Suomen Maanmittari-Yhdistyksen Aikakauskirja N:o 5-7. 1941
- V. Puhalainen: Piirteitä MIL:n yhdistys- ja julkaisutoiminnasta viime vuosikymmenien aikana. Maankäyttö n:o 4, 1981.
- V. Puhalainen: Maanmittausalan yhdistys- ja julkaisutoiminta. Maanmittaus Suomessa 1633-1983. Maanmittaushallitus 1983.
- J. Grönfors: Kymmenen vuotta Maankäyttöä. Maankäyttö n:o 4, 1984.
- S. Öhman: Maanmittareiden satavuotinen yhdistystoiminta. MIL 100 vuotta 1990-julkaisu, 1990.